

Ulls nous

Església humana i pecadora

Calassanç Balagué

E

l deixeble cercava quina seria la veritable Església, poble de Déu. Havia recorregut molts pobles i ciutats. Un dia entrà en un temple cristià, i va sentir que el sacerdot deia aquelles paraules de Jesús: –No t'ha condemnat ningú? –No, Senyor, digué la pecadora. Respongué Jesús: –Doncs jo tampoc. Vés-te'n. No tornis a pecar més–. Aquestes divines paraules varen il·luminar l'esperit del deixeble, que restà en pau per sempre.

L'Església que el Mestre fundà a la terra és el signe del Poble de Déu que havia de continuar el missatge evangèlic que ell va portar al món. Per tant, aquesta Església és real, visible, limitada i afectada pels nostres pecats.

El nostre pecat

L'experiència del pecat és tan antiga, en la història de l'Església, com la mateixa comunicat cristiana, i a diferents nivells. A nivell personal, sempre que girem l'esquena a Déu-pare-bo. A nivell col·lectiu, sempre que ens mirem massa el melic, som insensibles amb els pobres, som poc entusiastes a ser bons col·laboradors, i quan l'afany desmesurat del diner ofega l'ardor per Déu.

El pecat social i l'individual congelen moltes vegades els criteris derivats de l'evangeli, excusant-nos fàcilment en la nostra debilitat i en la tan gastada sentència: "Sempre s'ha fet així", segons aquella altra de l'Apocalipsi: "Tens per nom que vius, però ets mort" (Ap 3,1).

La nostra santedat

Som sants, segons les paraules de Sant Pau: –Crist va estimar l'Església i es lliurà a si mateix per ella, a fi de santificar-la, purificant-la amb el bany de l'aigua (el baptisme) acompanyat de la paraula: una Església gloriosa, sense màcula ni arruga o res de semblant, sinó santa i immaculada (Efesís cap. 5, 25-27).

Aquest és el nostre programa per a la humanitat d'avui, que ja comença a dubtar dels mit-

jans purament artificials o científics per a sobreviure. Una alternativa que aparentment se'ns resseca, però que té un subsòl molt ric i vigorós. Per tant, en la vinya del Senyor –malgrat que als "escarabats" sectaris els pesi– hi ha més blat que zitzània.

La crítica purifica

La crítica exterior no ens ha de fer cap por; pot ser un instrument de purificació per a l'Església. Les comunitats cristianes formen part de la comunitat humana i, com a tal, no han de ser exemptes del control social al qual, justament per la via de la crítica, se sotmeten els diferents col·lectius. La crítica pot ajudar a conèixer-nos millor i a poder saber quin ressò té el Poble de Déu en la societat.

La crítica interna ens farà veure a quin nivell ens trobem en el camí vers la realització del model que ens proposà Jesucrist, del Regne que ha de complir l'Església, Poble de Déu. Cal, doncs, confrontar-nos amb l'evangeli i les directrius pastorals dels nostres pastors i saber en quins aspectes som a prop del Regne i en quins en som encara distants.

Tots ens hem de sentir, els cristians batejats, solidaris del Poble de Déu, i no al marge; no podem abandonar la barca de Pere. En la pròpia intimitat, hem de sentir la fragilitat dels germans, les incoherències davant l'evangeli, saber-nos perdonar, saber rebre el perdó de Déu-pare-bo... Aleshores sabrem i podrem criticar la comunitat amb l'entusiasme del profeta, i acollir fraternalment l'esgarriat.

La base i fonament de la crítica intraeclesial genuïna neix de l'amor autèntic i fraternal a l'Església en la figura de mare que ens porta a tots –tots som Poble de Déu– en el seu si.

Recordem-ho: estimula saber que la comunitat que tenim pot ser millor; però assossega saber que no pot ser immensament millor. No som ni genis ni sants, inclòs el qui critica.

JAUME CODINA i PONT
ADMINISTRADOR DE FINQUES

Concepció, 25, 1r. - Tels. 726 03 45 - 727 33 01 - 08202 SABADELL

MARCS i
NOTLLUPES
Perrocal

Gràcia, 140 baixos • 08201 SABADELL
Teléfono 725 81 42

**LLOBET
FOTOGRAF**

Via Massagué, 12 • SABADELL
Teléfono 725 17 30